

[Ole Bjørn Kraft.]

gejstring for dette Forslag, hvad jeg saa godt forstaar. Sagkundskabens Forslag var bedre, men det led ogsaa af Mangler, bl. a. af den Mangel, at Undersøgelsen af de nye Vaaben, jeg her har talt om, ikke var afsluttet paa det Tidspunkt og derfor kun skitsemaessigt kunde angives i Forslaget. Og hvad det konservative Ændringsforslag angaar, maatte vi nøjes med i Slutningsparagrafferne Bestemmelser at aabne en Mulighed for den Udvikling af Flyvevaabenet, som vi anser for at være saa paatrængende nødvendig. Men det var nødvendigt at stræbe efter en Ordning paa det Tidspunkt, fordi Flaadens Tilstand var en saadan, at en Genopbygning var, og er det den Dag i Dag, haardt og bitterligt tiltrængt.

Naar man nu skal træffe Afgørelse af, hvorledes et Lands Forsvar skal indrettes, maa det første Spørgsmaal, man stiller, naturligvis blive: Hvorfra truer den største og den første Fare? Det var jo ogsaa Grundlaget f. Eks. for 1909-Ordningen, der svarede til Tidens Krav. Og netop i Besvarelsen af dette Spørgsmaal er det, at det nye Vaaben har bragt en fuldstændig Ændring. Efter min Mening truer den største og den første Fare fra Luften, thi er vi magtesløse her, vil det være muligt for en Fjende, der er i Besiddelse af de fornødne Luftstridskræfter, at diktere os sin Villie ved at true Rigets vitale Dele med Ødelæggelse, i første Række København, hvor Regeringen har sit Sæde. Selv om jeg ikke mener, at der nu er tilstrækkelig Basis i Kendsgerningerne for Major Bratts Opfattelse: at den kommende Krig vil blive afgjort alene ved Luftslag, er jeg enig med ham i den Betragtning, at saafremt Fjenden er uindskrænket Herre i Luften, nytter det kun lidet, at Hærene marcherer op, og at Flaaderne behersker Havene og Havnene. Derved skubbes Luftforsvaret i Forgrunden i en Grad, som det aldrig før har været Tilfældet; det bliver Grundlaget for de øvrige Vaabenarters Virksomhed og en Forudsætning for, at vi overhovedet kan føre en effektiv Forsvarskrig. Jeg mener ikke, Luftvaabenet reducerer de andre Vaabenarter eller stiller dem i et lavere Plan, men jeg mener, at de først kan udnyttes fuldt ud, naar denne Side af Forsvaret er i Orden. Ved en Nyordning af Danmarks Forsvar maa derfor Flyvevaabnets Udvikling til en langt større Effektivitet, end det hidtil har været foreslaaet i noget eksisterende Forsvarsforslag, være den første Opgave, vi skal løse. Og som

det fremgaar af de Betragtninger, jeg alt her har fremsat, mener jeg, at det meget vel er muligt for os at skabe et saadant Værn med forholdsvis smaa Midler, et Værn, som ogsaa byder os Muligheder, der ikke tidligere har eksisteret for dansk Forsvarsvæsen. Faar vi et saadant effektivt Luftværn, vil Muligheden for Angreb blive afgørende formindsket og de naturlige Forsvarsmuligheder, vi besidder som Ørige, blive betydelig forøget, særlig naar vi tager Tidens tekniske Hjælpemidler i Brug — og dette er efter min Mening ogsaa et Omraade, hvor vi tidligere alle har fejlet —, udelukkende indretter vort Forsvar efter de Opgaver, som foreligger, og ikke søger at efterligne andre Lande, hvor Opgaverne maaske er ganske andre, men skaber et Forsvar afpasset efter vore særlige geografiske Forhold, efter de Opgaver, det kan komme til at staa overfor, udelukkende indstillet paa at løse dem saa effektivt som muligt.

Jeg er dermed naaet til Afslutningen af det Hovedtema, jeg gerne har villet behandle. Jeg har gerne villet behandle det, fordi jeg tillægger det en afgørende Vægt, fordi jeg tror, at det, der tiltrænges paa dette Omraade, er Saglighed og Objektivitet — ikke fanatisk Agitation.

Inden jeg gaar over til mine afsluttende Bemærkninger, vil jeg gerne have Lov til at fremsætte et Par Udtalelser, der ligger udenfor den Sag, jeg hidtil har behandlet, og som har Tilknytning til det lille Replikskifte, som i Gaar fandt Sted mellem det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen og mig. Som man maaske vil erindre, opstod der en Diskussion paa det Grundlag, at det ærede Medlem havde hævdet, at den konservative Generalkorrespondance havde udbedt sig en Udtalelse om det nordiske Samarbejde af den socialdemokratiske Fører P. Albin Hansson, hvorefter det ærede Medlem hævdede, at denne Udtalelse var blevet undertrykt, at man altsaa havde udsendt et Rundspørge til en Række ledende norske og svenske Politikere, og at man saa, da man havde faaet Svarene, havde sorteret dem, taget dem, man kunde bruge, og ladet de andre gaa i Papirkurven, saaledes som en Tegning i „Social-Demokraten“ i Dag viser, hvor man ser mit Partis Formand i denne Sal ladende P. Albin Hanssons Svar droppe i Papirkurven. Jeg bad om Ordet for en kort Bemærkning og svarede det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen, at hans Opfattelse var urigtig, at den konservative Generalkorrespondance havde